

[Rytter.]

Med andre Ord, man er i Norge ikke udpræget tilfreds med disse Love; det ved den højtærede Justitsminister, som formentlig har været flere Gange i Norge, akkurat lige saa godt som jeg.

Ogsaa i en anden Henseende havde den højtærede Justitsminister en glimrende Stemmeføring, om jeg saa maa sige, idet den højtærede Justitsminister, naar han kom til et nyt Punkt i min Tale, begyndte med at slaa mine Udtalelser saa kraftigt ned, at der ikke blev ret meget tilbage, og jeg var lige ved at synke ned i min Stol derhenne, men lidt efter tilføjede den højtærede Minister, at han indrømmede det og det og det, og saa fulgte der en Mængde Indrømmelser til mig paa mange Punkter. Jeg glæder mig til at læse Ministerens Tale og tælle op, hvor mange Gange han har slaaet mig ihjel for umiddelbart efter at sige, at der dog for Resten var noget rigtigt i, hvad jeg sagde.

Lad os f. Eks. se paa Byrettens 16de Afdeling. Den højtærede Justitsminister mente, at Grunden til, at jeg havde saa stor Interesse for denne Afdeling, var den, at jeg tilfældigvis er Byretspræsident — et Embede, som jeg for Resten maa takke den højtærede Justitsminister for; han ved ogsaa, jeg har takket ham mange Gange derfor, det er en Stilling, der tiltaler mig —, og Ministeren gjorde gældende, at det ikke var rigtigt, hvad jeg udtalte om Arbejdets Forøgelse her. Men bagefter føjede Ministeren til: Maaske det ærede Medlem bruger for kraftigt et Udtryk, naar han siger tredoblet, men at der vil ske en mærkbar Forøgelse, er klart, og at der ogsaa vil blive genoptaget mange Sager, er lige saa klart; jeg tror ikke, det bliver saa stor en Forøgelse, som Ordføreren for Venstre regner med, men jeg indrømmer, at der bliver en Forøgelse. Ministeren og jeg er altsaa enige om, at her kommer en Forøgelse. Ministeren maa ifølge Sagens Natur og ifølge sin Stilling være interesseret i, at Forøgelsen bliver saa lille som muligt, medens jeg ifølge Sagens Natur maa indrette mig paa den Forøgelse, som efter mit Skøn vil komme, og jeg tror, den vil blive stor. Lad os drøfte Spørgsmaalet, naar der er gaaet et Aar; jeg faar sikkert Ret, desværre.

Den højtærede Justitsminister brugte en mærkværdig Argumentation, idet han udtalte Tvivl om, at der kom saa mange Sager frem; fordi de fleste Sager allerede nu kommer frem for Myndighederne. Dette er ikke rigtigt. Af de 2 000 Barnesager her

i København kommer kun 500 frem for Retten, altsaa en Fjerdedel. Men Justitsministeren vil jo aldeles ikke holde paa Tallet $\frac{1}{4}$ i Fremtiden, saa jeg tror, at Justitsministeren og jeg nok bliver enige paa dette Punkt, naar der er gaaet et Aars Tid. Jeg tror for Resten allerede, vi er det, blot at Justitsministeren maa se optimistisk paa det, medens jeg maa se paa det paa den Maade, at hvis der sker en Forøgelse, maa vi være belavet paa at tage de Sager, der kommer.

Den højtærede Justitsminister forstaaer paa en glimrende Maade at benytte mine Argumenter. Han siger: Hvad er det, Venstres Ordfører viser? — og saa henviser Ministeren til, at Arvespørgsmaalet kun kommer frem i ca. 2 pCt. af Boerne, og tilføjer: er det noget at tale om? Men den højtærede Justitsminister maa huske paa, i hvilken Forbindelse disse 2 pCt. forekom i min Tale. Jeg vendte mig imod de Folk, som siger: Her gennemføres Love, der vil faa enorm Betydning for den Del af Danmarks Ungdom, som er født uden for Ægteskab, og jeg paaviste, at Retten til Arv kun i 2 pCt. af Boerne vil komme til at spille en Rolle. Jeg har netop brugt dette Tal for at vise, at man tillægger disse Lovforslag en Betydning, som de aldeles ikke har. Og saa spørger jeg: Naar man gør sig klart, at det er i saa faa Tilfælde, de kommer til at spille en Rolle, er det saa rigtigt at gennemføre disse Lovforslag saa hurtigt, som man her ønsker det?

Den højtærede Justitsminister kom ogsaa ind paa min Argumentation med Hensyn til Hustruens Interesse i at sidde i uskiftet Bo. Her er den højtærede Justitsminister jo i Virkeligheden enig med mig og sagde det ogsaa udtrykkeligt — det vil sige først slog han det ned, men senere mente han, at der dog var noget rigtigt i, hvad jeg havde sagt. Stillingen vil jo blive mærkværdig for den Moder, som skal til at sidde i uskiftet Bo med 4—5 Børn samt Mandens uden for Ægteskab fødte Barn, der faar Moderen til Værg. Tænk, hvad det vil sige, at en Kvinde skal sidde i uskiftet Bo med 4 Børn og et femte, som er uægte, og som skal have Moderen til Værg!

Hele min Tale kunde efter Ministerens Mening kun forstaaes ud fra det Synspunkt, at jeg var imod, at de uægte Børn skulde have Arveret og stilles gunstigt. Dette er forkert. Jeg anerkender det berettigede i, at uægte Børn i visse Tilfælde faar Arveret, og jeg underkender ikke den store Betydning, der ligger i den Betragtning, at naar Lovgivningsmagten tvinger Faderen til at